

Já dávám pokoj vám

1. Prvního dne po sobotě Petr, Jakub, Jan
mlčí jako kůly v plotě - vždyť jim zemřel Pán.
Žádné světlo neproniká do zamčených bran.
Náhle, aniž cvakla klika, vchází nepozván
ten, kterého poznávají jenom podle ran.
Učedníci strach teď mají: Bude potrestán
každý, kdo se změnil z učně v důvod jeho ran?
Kristův hlas však náhle zvučně zazní do všech stran:

Rf: Já dávám pokoj vám, svůj pokoj vám.
(Odpusť naše nepravosti, odpusť zrady nám.)

2. Stejně jako apoštolům nedochází nám,
že jsme tu u stolu spolu, a ne každý sám.
V ulitě své vlastní pýchy tiše přemítám
nad sousedovými hříchy a zlost na něj mám.
Pro starosti, strach a zmatky nevím, kudy kam.
Mám se stáhnout zpátky, mám jít proti proudu sám?
Ulita však náhle praská, zmatek je ten tam.
Slyšíš? V Kristu Boží láska říká teď i nám:

Rf: Já dávám pokoj vám, svůj pokoj vám.
(Odpusť naše nepravosti, odpusť zrady nám.)